

det ærede Medlem for Sorø Amts 4de Valgkreds (Holstein) angaaende det Usædvanlige i at fordre en Paategning paa Obligationer ved Udbetalingen, og dertil skal jeg sige, at jeg mere end een Gang har gennemlæst alle de Domme, som ere blevne affagte i disse Sager, men at jeg ikke har kunnet faae Andet ud af dem, end at Affrivningen, om den end havde fundet Sted paa Niels Mortensens Obligation, naar Dwitteringen kun var understreven af Brændeviinsbrænder Nielsen, og naar Udbetalingen ikke tillige var indført i Overformynderiets Rassebog, aldeles ikke havde nyttet Noget; Domstolene vilde alligevel have dømt Niels Mortensens Enke til at betale anden Gang. For at faae Nielsens Dwittering suppleret, skulde Gaardmanden altsaa have stoffet den anden Overformynder tilstede, hvad der var aldeles usædvanligt og ukjendt i Odense, og jeg gjentager, at den høitærede Minister ved at stille denne Forbring til Gaardmanden opstiller et Krav, som ikke er blevet opfyldt af Nogensomhelst, der havde Forretninger med Odense Overformynderi, og som derfor heller ikke med Villighed kan stilles til en Gaardmand. — En anden Bemærkning, jeg vil gjøre ligeoverfor den høitærede Minister, er den, at jeg vil erklære den Paastand, at det ikke vil skade Enken Noget, at denne Sags Afgjørelse udsættes, for urigtig, om end denne Paastand nu kom fra den nuværende Minister, medens den før kun kom fra en forhenværende Minister. Det skal nemlig erindres, at de 900 Rd., hvorom her er Tale, ere thinglæste paa Enkens Gaard i Nasum og ikke kunne udslettes af Pantebogen, saaledes at hun ikke vil kunne faae sin Eiendom frigjort for Gjælden, saalænge denne Sag staaer hen. Det er altsaa ikke nok, at den høitærede Minister i Begyndelsen af Aaret gav hende et Affslag paa graat Papir paa hendes Ansøgning, men nu, da vi komme frem med Sagen her i Rigsdagen, siger han, at vi skulle lade den staae hen. Der maa en Ende paa denne Sag, naar Enken skal vide, hvorledes hun sidder i det. — Det ærede Medlem

for Odense Amts 7de Valgkreds (C. Petersen) gjorde Thinget bekendt med, at Enken havde Børn, og det kan derfor maaskee være hende af Vigtighed at vide, om hun kan faae sin Gaard frigjort for Høstelser eller ikke, men saaledes som Sagen nu ligger for, hviler disse 900 Rd. Pantegjæld og Renten deraf, for 11 Aar paa hendes Gaard, medens det vistnok for Enhver, som vil have sine Sager i Orden, maa være af Betydning at vide, om han har en saadan Pantegjæld paa sin Eiendom, eller om han ikke har den. Derfor troer jeg, at den ærede Minister sluttede overilet ved at paastaae, at det ikke vilde skade Enken Noget, om denne Sag henstod uafgjort.

Winther: I Anledning af de forskjellige Bemærkninger, som ere fremkomne, og da navnlig den, at Statskassen havde en Hønnour, som Rigsdagen maatte være pligtig til at opretholde, vil jeg kun sige, at fordi man foreslaaer at vente i nogen Tid med den her omhandlede Sags Afgjørelse, nemlig indtil en anden Sag, der meget ligner den, men som har en større finantiel Betydning, endelig er afgjort, træder man ikke i mindste Maade Statskassens Hønnour for nær. Jeg har netop den samme Mening i saa Henseende, som det ærede Medlem for Skanderborg Amts 2den Valgkreds (R. Jensen) saa bestemt og skarpt udtalte, og jeg har selv udtalt denne Mening, men jeg har tillige den Overbeviisning, at naar Folk ikke have opfyldt deres juridiske Forpligtelser, og der er en Høiesteretsdom derfor, kunne de ikke her forlange Estergivelse af deres Forpligtelse som et Retsskrav. Enhver Indrømmelse fra Rigsdagens Side ligeoverfor disse Folk bliver kun Sagttagelsen af et Villighedshensyn, og det er i denne Betragtning alene, jeg søger min Retssædiggjørelse for, at jeg tilraader Sagens Udsættelse. Jeg skal endnu sige til, at naar vi have Forpligtelser imod den enkelte Borgers Rettigheder, have vi dog virkelig ogsaa Pligter med Hensyn til Statskassens Tary; denne Pligt er ligesaa